

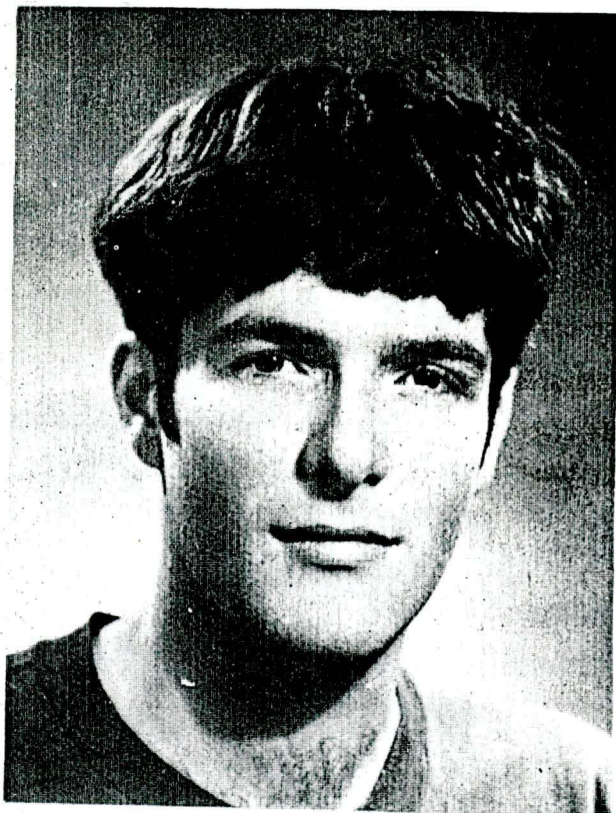
כתלמיד-חניך בלט יצחק רוזנצוויג (רוזי)
בין כתלי בית-הספר העממי, שליד
הגימנסיה העברית בירושלים; ואחר-כך
בבית-הספר התיכון עירוני ג' בירושלים.
הוא היה חניך מצטיין בשורות הנח"ל, בו
עשה חלק משירותו הסדיר בצה"ל, ואחר-
כך הוא היה חייל מצטיין ביחידת השריון,
בתוכה גם הוצב למלא את תפקידו
במלחמת יום-הכיפורים.

„רוזי (יצחק) היה עם הרבה מאוד תכונות
חיוביות" — אמר עליו חברו הטוב דוד
גולן, שעשה עם רוזי את כל צעדי הילדות,
השחרות והבגרות, עד לצבא. „תכונות
חיוביות אלו כללו לא רק נדיבות-לב
וחברות נאמנה, אלא גם פיקחות, חוש-
הומור מקורי ויופי חזותי. הוא היה חבר
מרשים והכל ביקשו את קירבתו".

היחסים של יצחק-רוזי עם משפחתו, גם
הם היו לשם-דבר בקרב חבריו-מקורביו.
הוא ממש הפתיע אותם בדאגתו למשפחה,
וכן החליט שלאחר השירות הסדיר בצה"ל
יקדיש עצמו הרבה יותר לאנשי-ביתו,
יגרום להם נחת ו„יקל עליהם ככל שניתן"
(כפי שהתבטא הוא-עצמו).

הערצת החברים את רוזי, הוסברה על-ידם
בגלל יושרו וכנותו בכל הליכותיו. אך ככל
שהיה קשור אל חבריו, כן בנה לעצמו
עולם פנימי משלו: היה חובב-מוסיקה
ויודע-נגן, וגם בציור עסק. ציוריו ורישומיו
רוכזו רובם בהיאחזות הנח"ל „מצפה
שלם" שבבקעת-הירדן, שם עשה חלק
משירותו הצבאי ובשעות-הפנאי ביטא
בציור את רחשי-ליבו והתרשמויותיו
במקום הזה.

אל הנח"ל הצטרף יצחק רוזנצוויג במסגרת
תנועת-הנוער אליה השתייך ובה התחנך.
הוא שהה תחילה בקיבוץ נוה-איתן (בעמק
בית שאן), רכש לו במשק חוג רחב של

רוזנצוויג יצחק

בן פרידה ומשולם

ירושלים

יצחק רוזנצוויג נולד בחג הפורים תשי"ב
(1952), להוריו משולם ופרידה —
מן העובדות הוותיקות במשרדי הסוכנות
היהודית בירושלים.

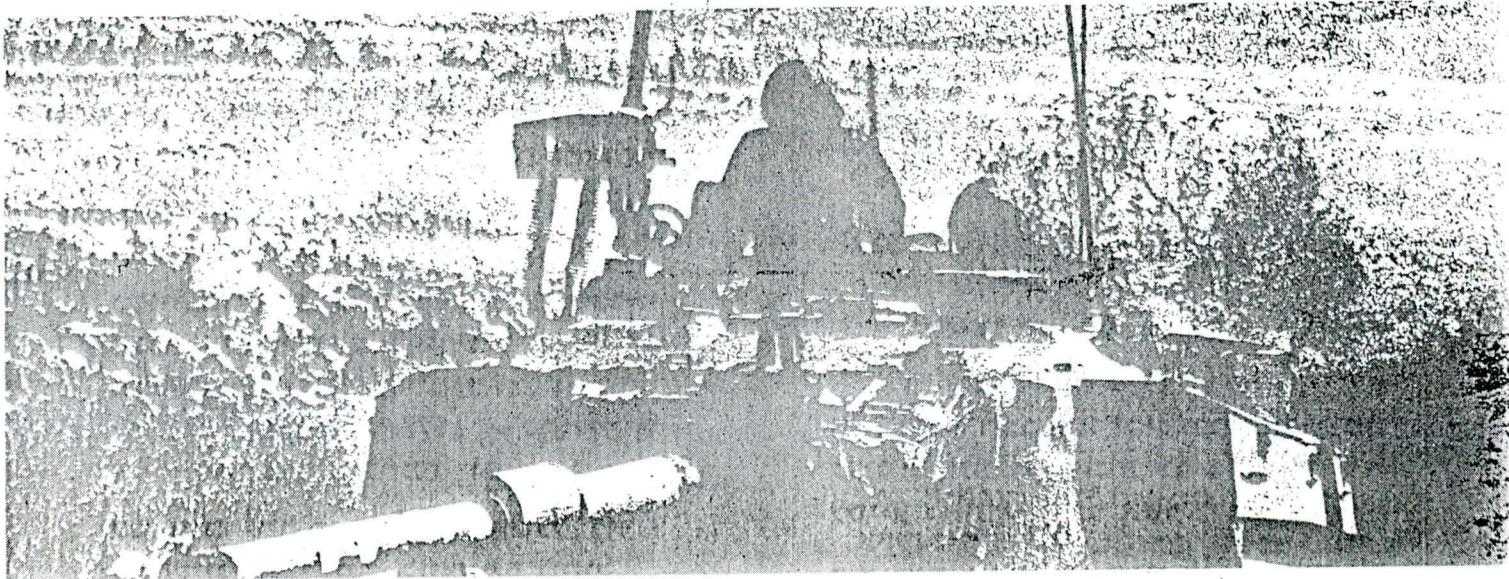
כבר בילדותו-שחרותו בלט יצחק בקרב
חבריו בני-גילו בתכונות ייחודיות. והוא
היה מכריז, חוזר ומשמיע בקרבם לא-
פעם את המשפט הבא: „כמה טוב שאני
לא בן-מלך, אפילו לא בנו של אדם חשוב,
כי אם אדם כמו כולם — כזה חופשי,
ללא דאגות".

יצחק היה ספוג ערכי-אנוש, וכן פעמו
בתוכו לב רגיש ונפש עדינה. בחביבותו
וטוב-לבו, היה יצחק תמיד הופך מוקד
בכל חברה אליה נקלע, וזוכה להערצה
ולהערכה של ידידים ומכרים שבאו עימו
במגע.

ידידים והגיע לתפקיד של מרכז ענף-המטע. אח"כ עשה יצחק תקופה מסויימת ביחידה צבאית באיזור טירן, על גדות ים-סוף, אך שלושה שבועות לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים חזר לנווה-איתן. היה בדעתו לנסוע אל ההורים בירושלים, להיות אתם בתקופת החגים של ראש-השנה — יום-כיפור, אך סיבות שונות מנעו ממנו את הדבר. יצחק, אף שהיה כבר במסגרת של"ת, שלאחר שירות חובה, לא חיכה להוראה מגבוה, ומיד עם פרוץ המלחמה מיהר להגיע אל חזית-הדרום, להצטרף שם אל יחידת-השריון בה היתה משובצת פלוגת הנח"לאים שלו.

אך ביום ה-13 ללוחמה זו של יחידתו, בשעות אחר-הצהרים של יום שישי ה-19 באוקטובר, פגע טיל-מצרי פגיעה ישירה בטנק של יצחק רוזנצוויג. הוא וחברו הטוב יואל ברליה ז"ל, נהרגו במקום — אך גופותיהם לא נתגלו לאחר שהופסקה הלחימה באזור.

רב"ט יצחק רוזנצוויג הוכרז כנעדר, ורק לאחר הפסקת-האש בחזית המצרית, בעת הסריקות לאיתור נעדרים, נמצאה גופתו והובאה למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

רב"ט יצחק רוזנצוויג היה טען-קשר בטנק והוא השתלב חי-שמהר במערכת העקובה מדם, שכבר התנהלה שם. במשך 12 יום לחמו הוא וחבריו מלחמת-גבורה בסמוך לגשר-פירדאן, בגיזרת ה"מוטל" הנודע — הוא היעד המבוצר שעבר מיד ליד בלחימה רצופה של שבוע ימים. בכל ימי-הלחימה האלה, לא איבד יצחק את חוש-ההומור שלו, הוא עודד את חבריו והיה מלא אופטימיות לגבי תוצאות המלחמה ("תראו, חבר'ה, יהיה טוב" — כך קרא ושינן בקול רם). חבריו לנשק, באותה לחימה, סיפרו אחר-כך, כי בתוך דהרת הטנקים ותחת ברד הפגזים, היה יצחק מתלוצץ ומתבדח, והוא ביקש בדרך זו, שהיתה אופיינית לו, לעודד את חבריו בעת הלוחמה.

קריירה צבאית לעצמו — לא ביקש יצחק אף-פעם וכלל לא חתר לכך. "השירות — הוא חובה לאומית ויש למלאה בנאמנות" — כך אמר לחבריו-לנשק. משאלת ליבו היתה, לשוב בריא ושלם לחיק-משפחתו בירושלים ולקדם את עצמו בלימודים. לגבי העתיד לא דאג כלל: "תמיד יהיה טוב, כי אין סיבה שיהיה רע", — כך היה משנן לעצמו ולחבריו.

יצחק רוזנצוויג כרע-נפל בסער המלחמה, וכך נקטעו באיבם חייו של עוד צעיר ישראלי, שהאמין בעומק-נפשו כי החיים ניתנו לו אך-ורק לטוב — ללימוד וליצירה, לאושר ולנחת.

תהא נפשו צרורה בצרור החיים.

רוזנצווייג, יצחק

יצחק, בן פרידה ומשולם, נולד ביום ט' באדר תשי"ב (7.3.1952) בירושלים. את לימודיו היסודיים סיים ב"גמנסיה רחביה" בירושלים. אחרי-כן סיים את לימודיו התיכוניים בבית החינוך העירוני ג' בירושלים. רוזי, כפי שקראו לו חבריו ובני משפחתו, היה אהוב ואהוד על כל חבריו ומכריו, בעיקר משום שהיה חביב, אופטימי ואוהב אדם. מילדותו היה תמיד שמח בחלקו, מאושר ומסתפק במה שיש לו. מעולם לא ביקש ולא דרש דבר מאיש, קיבל הכל באהבה והשתדל להעניק לזולת ככול אשר יכול. תמיד ידע להבחין בטוב וביפה ולמצוא את אלה בכל דבר ובכל מאורע. מילדותו ניכר בו כישרון לציור ולפיסול, וכל יצירותיו היו פרי ראייתו המיוחדת, האופטימית והשמחה. הוא צייר בעיקר פורטרטים, אבל כוחו היה רב גם בכל שאר תחומי הציור והפיסול בפרט, ובעבודות-יד בכלל. לימים התקבל לחוג לאמנות בבית-הספר "בצלאל", וחשב להמשיך בלימודים בחוג לארכיטקטורה בטכניון לאחר שחרורו מצה"ל. תמיד היו לו תכניות לעתיד, וביטחון שיוכל להצליח בכל אשר יבחר. הרבה חברים היו לו, שכן בכל מקום שהלך רכש את לב הבריות וקנה לו חברים. חוש ההומור המצוין שלו, נגינתו, שירתו ועצם עליונותו משכו אליו את לב בני הנעורים, שהתאהבו בו וביקשו את קרבתו. חבריו התייעצו בו בענייניהם האישיים ולגביהם היה דמות מרכזית בחברתו. יחד עם הקשר ההדוק שקיים עם חבריו, היה ליצחק עולם פנימי עשיר משלו. היו בו לב רגיש, נפש עדינה וערכים אנושיים. מיוחד ביותר היה הקשר של רוזי עם משפחתו. תמיד דאג לבני משפחתו ורצה בכל מאודו להקל עליהם ולהיות אתם. יחסו למשפחתו הפך לסמל ודוגמה בין חבריו. בזכות יושרו, כנותו והליכותו, היה דמות שכולה אומרת שלמות, הרמוניה ויופי פנימי.

יצחק גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1970 והוצב לנח"ל. את תקופת השל"ת המוקדם עשה בקיבוץ נוה איתן בעמק בית-שאן, שם הגיע לתפקידים רבי אחריות, ואף שימש כמרכז ענף המטע. כשהתגייס לצה"ל היה הפרופיל הרפואי שלו נמוך, אולם הוא סירב להיות יוצא מהכלל והלך לבדיקות חוזרות ונשנות עד שתוקן הדבר. מאז קיבל את חיי הצבא באהבה, למרות התנאים הקשים. תקופת הטירונות לא הייתה קלה, אך לגביו הייתה מלאה סיפוק. מיד לאחר הטירונות יצא לקורס רגמים, וסיים שם בהצטיינות. לאחר הקורס יצא לתקופת ההיאחזות שבמסלול הנח"ל, ועשה בהיאחזות נח"ל גולן. הוא היה במחזור הראשון למקימי היאחזות "מצפה שלם" שמצפון לעין גדי, שם תרם מיכולתו האמנותית בעיטור בתי המגורים האפורים בצירי ענק צבעוניים, המשמשים עד היום מוקד משיכה למטיילים באזור. בתקופה שעשה בהיאחזות, קנה את לבם של כל חברי הגרעין, והיה דמות מרכזית בחיי החברה. הוא לא ביקש קריירה צבאית, אלא ראה את השירות הצבאי כחובה לאומית שיש לעשותה בנאמנות. במהלך שירותו השתלם בקורס למקצועות הטנק, ואחרי כן עשה את התקופה המבצעית שבמסלול הנח"ל באזור טירן. תקופה זו הסתיימה שלושה שבועות לפני מלחמת יום הכיפורים. כשפרצה המלחמה היה יצחק בנוה איתן. הוא לא המתין לחברו, שנדבר להיפגש עמו בימ"ח, ומיהר לחזית כשנודע לו מה קשה המלחמה. מיד הצטרף ללוחמים ונכנס לקרבות. שנים-עשר יום לחמו הוא וחבריו מלחמת גבורה באזור גשר "פירדאן". במשך כל ימי הלחימה לא איבד יצחק את חוש ההומור שלו ואת שלוות נפשו. הוא עודד את חבריו תחת מטר הפגזים והיה מלא אופטימיות וביטחון בניצחון על המצרים. כדי שלא לצער את הוריו לא כתב להם על מוראות המלחמה שעבר, ורק לחברתו כתב דברים שהעידו על דאגתו. בקרב עקוב מדם, שהתחולל באזור "חמוטל" ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973), לחם יצחק בטנק המ"מ. הטנק נפגע בטיל נ"ט והוא נפל לאחר שנחלץ מהטנק הפגוע. תחילה הוכרז כנעדר ולימים נמצאה גופתו והוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.